

KURT BRAND

Pod obří planetou

Knihovnička Perry Rhodan 164

Přeložil Jaroslav Kuťák

EXPLORER777 se chystal k přistání nad třetím měsícem jediné planety soustavy EX2115485.

Planeta nesla název Herkules a trefnější jméno nemohla dostat.

Herkules byl největší ze všech známých planet. Měřil v průměru 2213 000 kilometrů a se sedmnácti měsíci obíhal kolem žlutého slunce. Všechny měsíce byly kyslíkové a přibližně stejně velké jako Země. Zdálo se, že čekají, až budou osídleny lidmi.

Posádka velínu EX777 sledovala velkou panoramatickou obrazovku.

„Člověk aby se toho obra bál!“ poznamenal první důstojník a vyslovil tím myšlenky mnoha přítomných.

Explorer dosedl. Na kulovité lodi nebylo vidět, že právě urazila 52 419 světelných let. Mezi teleskopickými nohama vyjela dlouhá rampa a nad ní se rozevíral vstup. Krátce nato se k rampě začala přibližovat stovka mužů.

Jednalo se o průzkumné komando, které na třetím měsíci soustavy zanechal EXPLORER2115. Měsíc pokřtili jako Impoz.

Experti museli ještě půl hodiny počkat, než je přivítal velitel lodi.

Plukovník Guara věděl, že vědci nechtějí slyšet žádné dlouhé řeči, že je spíše zajímá, co přivedlo EXPLORER777 na Impoz.

Guara vyvolal šéfy jednotlivých týmů a předal jim písemná pověření, která pro ně přivezl ze Země.

„Pan Ley den!“ zvolal.

„Leyden není šéfem žádného týmu!“ dostalo se mu odpovědi.

Guara zavrtěl hlavou.

„Ale já s ním musím mluvit. Kde ho najdu?“

Z davu se ozval jiný expert: „Touto dobou snídá. Ale nemá smysl ho volat. Nenechá se nikým rušit.“

Guara z vlastní zkušenosti věděl, že vědci patří do zvláštní sorty lidí, ale teď na to nebral ohledy.

„Kde snídá?“ chtěl vědět.

Na okraji malé plošiny, sotva půl kilometru od lodi, stálo osm

kopulovitých plastických domů. Žilo v nich něco přes sto vědců, kteří zůstali na planetě.

Tyli Leyden opravdu snídal. Přistání velké lodi mu nijak nebránilo v dodržení každodenního rituálu. Krátce přikývl a opětoval pozdrav, aniž by zvedl hlavu od jídla.

„Jsem plukovník Guara!" ozvalo se nad ním. „Mám pro vás zprávu, pane Leydene!"

Leyden znovu přikývl a volnou rukou ukázal na sousední křeslo. „Už jste snídal, plukovníku?"

„Díky, ano," zavřel plukovník. V očích se mu zablýsklo. Na takové chování nebyl zvyklý.

„Nedáte si ani kávu? Je dobrá."

Guara pohlédl na vědce Mungse, který ho k Leydenovi přivedl, ale Mungs nereagoval. Znal Tyla Leydena, dobře věděl, jaký je,

„Pane Leydene, přiletěl jsem ze Země!" zdůrazňoval plukovník.

Tyli Leyden si zrovna pečlivě mazal toast. Plukovník Guara pěníl, ale dosud se ovládal.

„Pane Leydene, vás snad vůbec nezajímá, že vám přináším zprávy od Velkého Administrátora?"

Leydena to určitě zajímalo, protože přikývl. Ale nemluvil, protože měl plna ústa. Netvářil se však nijak vzrušeně. Polkl sousto, podíval se na hodinky a odpověděl: „Za osm minut budu zase ve službě, plukovníku. Fakt si nedáte kafe?"

Plukovník už toho měl dost. Vztekle hodil před Leydena obálku a zařval: „Tady máte! Za osm minut na vás nemám čas! Kdybyste patřil k méjí posádce, naučil bych vás..."

Leyden se nedal rušit. Naprosto klidně jedl dál a lhostejně se díval za odcházejícím, šupějícím plukovníkem. Dveře prudce zapadly.

Leyden dojedl, podíval se na Mungse, který zůstal v jídelně s ním, potom si otřel ruce a rozbalil obálku. Nato se nad ní zahloubal.

„No toto!" řekl, když dočetl. „Co tohle, u všech planet, může znamenat?" ; „Copak?" zeptal se Mungs. „Musíte se vrátit na Zemi?"

„Ne, ale Perry Rhodan mě jmenoval šéfem výzkumné skupiny na Imposu. Za to určitě může plukovník Herzog z Explorera 2115."

Mungs zíral na nespokojeného Leydena.

Tyllu Leydenovi bylo devětadvacet let, stal se šéfem více než stovky vědců a ani z toho neměl radost.

Ne, opravdu se neradoval.

„Samý papírování...," zabručel. „S tím nechci mít nic společného."
„Gratuluju vám," poznamenal Mungs upřímně. „Ale co na to řekne triumvirát?"

Leyden to taky nevěděl. Vědecký tým byl dosud řízen trojčlennou skupinou.

„Tady, Mungs, přečtěte si to sám!"

Mladík zvědavě přelétl očima řádky. Bylo to docela jasné. Rhodan Leydenovi svěřoval veškeré pravomoci.

Tři kolegové, kteří dosud řídili tým, seděli v kajutě u plukovníka Guarysa diskutovali s ním. Když se ve dveřích zjevil Leyden, plukovník se málem neovládl. „Co chcete?" vyjel na něj.

„Tady," řekl Leyden a předal svým dosavadním šéfům pověřovací listiny. Čekali, že nastanou nějaké změny, ale ani ve snu by je nenapadlo, že tým povede právě Leyden.

„Takže musím jednat s vámi?" zaúpěl Guara.

„Ano," odpověděl Leyden. „Smím se zeptat, jestli jste přivezli hvězdné mapy, které jsem objednal přes plukovníka Herzoga?"

„Zeptejte se svého šéfa týmu!" odvětil nepřívětivě Guara.

„Jak chcete," odpověděl Leyden, otočil se na podpatku a vyšel.

Přesně o jeden impozský den později rozdál archeologům nové úkoly. Výzkumný křižník EX777 opustil soustavu v noci předtím. Guara a Leyden spolu neprohodili ani slovo. Nový šéf se pak několik dlouhých hodin věnoval papírům, ale když skončil, odstrčil hromadu spisů a řekl: „Mám už toho plný zuby."

EX777 přivezl dvaadvacet nových vědců. Už podle toho bylo zřejmé, že Rhodan klade na výzkum na Imposu značný důraz. Šlo především o planetárium ve Zpívající hoře.

Leyden .letěl v kluzáku za svým cílem. Ve výšce jednoho sta metrů přelétal údolí. Podíval se dolů. Pod ním se nacházely ruiny dávno zaniklého města. Monument trosek tvořila polorozpadlá, padesátimetrová věž.

Už jenom zřídka kdy padlo slovo o tajemné Všebytosti z planety Poutník, která svou planetu zničila a uprchlá před nespécifikovaným nebezpečím. To ona přivedla Pozemšťany na Impoz. Ve Zpívající hoře ukryla jeden z pětadvaceti buněčných aktivátorů. «

Tyli Leyden při pátrání po aktivátoru objevil planetárium, které Pozemšťany postavilo před několik velezávažných otázek. Byl tu především problém stáří planetária přístroje tvrdily, že technika ve Zpívající hoře je 1,3 milionů let stará!

Pořád dokola se pak omílal argument, že žádná technika přece nemůže vydržet tak dlouho, a vědci tudíž pochybovali o správnosti měření. EXPLORER2115 se dávno vrátil na Zemi, ale spory mezi vědci pokračovaly.

V hoře běžely stroje. Běžely tiše, bez jediné závady, a uvnitř v jeskynním dómu se díky nim rozprostírala nádherná, dokonalá, bilionkrát zmenšená Galaxie.

Během svého dosavadního pobytu na Impozu archeologové pronikali stále hlouběji pod město. S moderními přístroji postupovali rychle.

Ale pořád ještě nenarazili na nejspodnější, nejstarší vrstvu.

Město ruin nazvali Aona.

Oporovalo všem dosavadním vědeckým poznatkům, že by mohla existovat nějaká civilizace, která by přetrvala stovky tisíc let. Ovšem tajemná bytost z Poutníka jim něco ukázala: posunula je o čtyřicet tisíc let zpátky v čase a představila jim bytosti s kulatými břichy primitivní, válečnické, humanoidní bytosti které nikdy nemohly být potomky civilizace, která v hoře vybudovala planetárium.

Tyhle břichaté bytosti se ničím nepodobaly předkům z šerého dávnověku. Po jednom z nich totiž zůstal jeho obraz!

V jeskynním dómu, uvnitř okrajové zóny o průměru osmi tisíc metrů, byla mezi stroji objevena plastika, která stála na pomalu se otáčejícím podstavci.

Plastika představovala štíhlou postavu bez rukou a nohou. Byla oblečena do dlouhé tógy, která zakrývala všechny fyziognomické rysy těla. Stylizovaná hlava nebyla lidská. Chyběla jí ústa a nos, ale oči se dívaly člověčím způsobem.

Mezi miliardami lidí dnešní Galaxie by se nenašel nikdo, z jehož očí by shlíželo tolik vzdělanosti, dobroty a moudrosti.

Nebylo pochyb, že plastika představuje dávno zaniklou civilizaci. Vědci změřili i sochu. Otevřeli nový prostor pro spekulace, protože plastika byla o něco mladší než všechny ty přístroje kolem!

Představovala snad vrchol geniálního tvůrčího aktu? Postavili ji snad na onen točící se, vznášející se podstavec ve chvíli, kdy se poprvé rozsvítilo planetárium?

Hádanka za hádankou.

Proč je sem bytost z Poutníka zavedla? Mělo tohle kolem něco společného s nebezpečím, před kterým uprchlá?

Leyden nezapomínal na varování Všebytosti z Poutníka: Někdy je

docela praktické si takto pohrávat, zvláště pak, když je třeba vyhnout se nebezpečným končinám. Však vy ještě poznáte, co vám hrozí. Co se skrývalo za těmito nejasnými větami? Proč byla tato soustava nebezpečnou končinou?

Tyli Leyden na to bral ohledy už při první situační poradě toho dne ráno.

„Za třetí: každodenní kontrola soustavy... Celé soustavy počínaje sluncem, přes Herkules až k poslednímu měsíci. Každý den ve dvanáct hodin impozského času bych rád slyšel vaše hlášení.“

Pak zakázal demontáž agregátů z hory. Protestům robotiků přitom oponoval slovy: „Můžete mi zaručit, že tím nebude narušena funkčnost planetária?“

Něco takového mu nemohl zaručit nikdo.

Brzy poradu ukončil a odletěl v kluzáku k velké vnitřní bráně.

Poslední část cesty k planetáriu urazil pěšky.

Nedokázal by říct, kolik hodin celkem už v planetáriu strávil, věděl pouze to, že ho to tam pořád táhlo. Postavil se pod umělé hvězdné nebe. Stačilo jen krátké soustředění a myšlenka na to, ve kterém místě Galaxie by chtěl být, a už se tím směrem vznášel.

Jeho kolegové si na pokusech o vysvětlení tohoto fenoménu vylámali zuby. Nedokázali na nic přijít. A kromě toho pořád ještě nevěděli, který z agregátů ve skalním dómu planetárium zásobuje energií.

Mnoho expertů se už vzdalo, protože nevěřili, že se dožijí dne, kdy pochopí smysl a účel gigantického zařízení.

Leyden kráčel mezi nimi a špicoval uši.

„Leyden má recht,“ říkal právě Players. „Já tomu nechtěl věřit, ale na planetárium není spoleh! Na všech mapách je vidět seskupení hvězd, a v planetáriu je nad námi místo nich temná skvrna... Nikdo mi přece nebude vykládat, že během jednoho milionu let vzniklo několik tisíc slunečních soustav: Tak rychle to nejde!“

V tu chvíli si kolegové všimli Leydena, ale pokračovali v debatě.

Podsaditý hranatý Missol kroutil hlavou a nahlas se smál. „Milion let! Za takovou dobu se ale taky může ledacos zničit. Třeba to tam nahoře všechno zhaslo. Sázím na tohle.“

Hubený Players s ním nesouhlasil. „To se mi nezdá, Missole. Co si o tom myslíte vy, Leydene?“

„Podíváme se na to zblízka.“

K tématu sporu se více nevyjadřoval.

Players a Missol se společně se šéfem vznesli k umělé Galaxii.

„Jak to, že obyčejný stroj dokáže číst naše myšlenky? Jak to, že rozumí naší číselné řadě?“ ptal se Players.

„Je to tak a bašta!“ mínil Missol.

S poměrně značným zrychlením se vznášeli i se šéfem nahoru.

Paprsek, který je nesl, pod kopulí zvolnil, až nakonec nemohli nikam dál. Umělá slunce, rozdílná velikostí a zářením přesně jako ve skutečnosti, plula všude kolem nich.

Experti se rychle zorientovali. Věděli kde jsou, přestože se každý světelný bod planetária pohyboval.

„Támhle...“ řekl Players a ukázal určitým směrem.

Otočili se tam.

Zívala na ně odtud prázdnota, černá tma, nicota.

Leyden se zarazil. Když se rozkoukal, uvědomil si, že to není černá tma jako obvykle, že má šedý nádech. Byla jiná, světlejší...

Podíval se na Missola s Playersem. Také si toho všimli?

Ne.

Nevšimli.

Ale měli otázky.

„Leydene, jak jste to mohl objevit?“

„Náhoda,“ lakonicky opáčil jejich mladý šéf.

„Další záhada,“ podotkl Missol. „O té díře se nedozvíme nic, stejně jako si nevysvětlíme nic z toho, co jsme tu našli... Nebo vás snad něco napadlo, Leydene?“

„Tento objev otevírá novou řadu problémů.“

Pomalů se snesli dolů a zamyšleni opustili kopuli planetária.

„Tak zase nic,“ zavrčel Players. „Bylo to zbytečné... Ale..., kdepak je Leyden?“

Zmizel, protože si připadal hloupě, pomyslel si a vrátil se ke kolegům. Ale stejně neházel nic za hlavu. Technická dokonalost umělé Galaxie prostě nedovolovala chyby. Experti provedli během uplynulých týdnů několikanásobné kontroly. Nejdříve byla zkontrolována mateřská soustava. Odstupy souhlasily naprosto přesně v měřítku, ve kterém byla Galaxie zmenšena.

Leyden stále zvažoval eventualitu, že se jedná o úmysl. Tato myšlenka ho fascinovala. Pořád dokola dával objevy na Impoz do souvislosti s bytostí z Poutníka.

Všebytost z Poutníka byla prastará a nemělo smysl její stáří nijak číselně označovat. Časové úseky, přecházející do mnoha milionů,

překračovaly míru lidské představivosti.

Leyden právě otevíral kluzák, když se ohléhl jeli o mikroskop.

Astrofyzik Gaston Robet ho žádal, aby se okamžitě vrátil na stanici.

Mladý šéf základny nasedl, nastartoval kluzák a vznesl se do výšky osmdesáti metrů. Když přidal na letové rychlosti, spatřil nad údolím planetárního giganta Herkula. Poprvé po mnoha letech cítil hrozbu, která z Herkula vycházela. Docházelo mu, že jejich pobyt ha Impozu je časově omezen.

Robet Čekal na Leydena před astrofyzikálním oddělením.

„Fajn, že jste tak rychle přišel. Na Herkulovi straší,“ řekl na pozdrav a vykročil návštěvníkovi v ústřety.

Leyden pohlédl na dva další muže u přístrojů. Byli tak upřeně zahleděni do monitorů, že si nevšimli Leydenova příchodu.

„Vidíte, jak na Herkulovi straší, Ley děné?“ zeptal se Robet.

Leyden si přitáhl křeslo a posadil se k přístrojům. Chvilí je pozoroval s ostatními.

„Nechápu, proč nás to nenapadlo dřív,“ podotkl Robet. Hmotové těžiště planety Herkules totiž nebylo identické s jejím geometrickým centrem.

„Toho jste si ale měli všimnout!“ s lehkou výčitkou v hlase namítl Leyden.

„Taky si to říkáme, pane. Ale bohužel. Všimli jsme si toho až teď; Je mi líto.“

Leyden si udělal poznámky, vstal a přešel k malému počítači.

„Cože? Snad nechcete...?“ ozval se Robet.

„Ale ano, chci. Chci zjistit, jestli těžiště planety probíhá stejnosměrně. Pokud putuje, chci vědět proč.“

„To mě nenapadlo. Ale možná, že máte pravdu. Proč jsme si toho nevšimli dřív? Panebože, tohle jsou ale vyhlídky!“

Počítač tiše bzučel. Leyden pozoroval monitor a dodával do paměti další údaje.

„Takže, Robete... Hmotové těžiště Herkula putuje. Podle propočtu procenta pravděpodobnosti putuje na naše gusto až moc nebezpečným tempem. Pořád to kontrolujte a hlídejte. Možná, že se jedná o normální proces, ale kdo ví...“

Byl zneklidněn, ale nedával nic najevo. Počítač zjistil ještě něco, i když jen na 77 procent pravděpodobnosti. Podle

jeho výpočtů mohl být Herkules dvojplanetou. Pro představu je možné představit si vajíčko, uprostřed nějž se pohybuje žlutek a

mění těžiště vejce...

Leyden potlačil touhu zjistit, jak velká je ta planeta v planetě. Zakázal si prozradit svou domněnku komukoliv dalšímu. Intuitivně si říkal, že by to nebylo moudré. Potřeboval získat jistotu.

Nenasedl už do kluzáku, nýbrž odešel pěšky ke spojové stanici.

Službu tam měl expert na hypertechniku.

„Moment," požádal ho Leyden, posadil se a začal psát. „Vysílejte do Terranie!" Jednalo se o nevelký, ale velmi nákladný požadavek na materiál. Leyden přitom zapochyboval, že by velení základny na Impozu bylo vyhověno.

V noci byl krátce po sobě dvakrát probuzen. První volání přišlo od Gastona Robeta. Leyden mu pozorně naslouchal. Podle této informace se střed Herkula právě ztotožnil s hmotovým těžištěm. Leyden okamžitě pomyslel na přístroje, které si vyžádal z Terranie. Hodinu po Robetově volání se ohlásil službu konající spojař. Správa v Terranii požadavek zamítla.

A přece ty přístroje dostanu! pomyslel si, ulehл a znovu usnul.

O týden později, kdy se věnoval dalším nejrůznějším úkolům, ho Gaston Robet znovu vyburcoval. Žádal ho, aby za ním přišel.

Když pak Tyli Leyden vstupoval do astrofyzikálního oddělení, narazil tam na kolegu, kterého by raději viděl o několik tisíc světelných let dál.

Gravitační expert Sascha Populos měl pověst zlého intrikána a kariéristy. Leyden si s ním už prožil své a raději se mu od té doby vyhýbal.

„Zase totéž!" přivítal Robet šéfa. Zlostně ukázal na přístroj před sebou. „Populos šel náhodou kolem a zajímal se o to. Ale pochopitelně, že vaši teorii planety v planetě nesdílí."

Leyden se na gravitačního experta nenápadně podíval. Jeho kyselý úsměv ho varoval. Leyden na to však nereagoval. Takže Robet i přes zákaz prozradil fenomén Herkula. Nyní se už nedalo nic dělat.

Sascha se postará, aby se o něm během příští půlhodiny dozvěděli docela všichni.

„Pochopitelně, zeje nesmysl tvrdit, že se uvnitř Herkula pohybuje druhá planeta," poznamenal Populos, „Máme tady případ, který lze srovnávat s planetou Hutul."

Leyden znal případ Hutul.

„Nicméně," pokrčil rameny Robet, „potřebujeme ještě alespoň týden času, abychom se mohli věnovat důslednějšímu pozorování."

Souhlasíte, Leydene?"

„Ano."

Populos špitl: „Rád bych se tím případem zabýval."

Tyli Leyden se mu podíval do očí. „Pokud vím, jste nasazen do Zpívající hory. Copak vám váš šéf dal volno?"

„Leydene, jsem přece expert na gravitaci!"

„Já jsem také fyzik a musím se každý den zabývat astronomickými nebo astrofyzikálními problémy. Už musíte odejít, že?" "

Populos se mlčky obrátil na podpatku a šel. Leyden se za ním díval. Budu se před ním muset mít na pozoru, říkal si v duchu, ale' pak se opět soustředil na přístroje.

„Robete, myslím, že už bychom mohli vytvořit hrubou skicu dráhy změn hmotového těžiště."

„Pokud budete respektovat desetiprocentní toleranci, pak máte k dispozici skicu se všemi hodnotami, které jsme už zachytili."

„Dobrá, Robete, pusťte se do práce!"

Každých sedm dní se nevysvětlitelný proces přesunu těžiště opakoval. Robet a oba jeho spolupracovníci pomalu ztráceli náladu. Zato Sascha Populos nasadil všechny síly, aby se mohl pozorování a měření zúčastnit. Nedožvěděl se však o projektu Herkules, který Leyden mezitím společně s jinými odborníky a archeology zahájil. Když ráno 4. srpna vzlétly tři sondy, nikdo si neuvědomoval, že se děje něco mimořádného, až na sedm mužů v kopulovité budově, kteří sledovali jejich kurz.

Tyli Leyden chtěl se sondami proniknout do útrob planety.

Teoreticky sice bylo něco takového možné, ale na úspěch si museli počkat.

. Cesta k Herkulovi nebyla daleká, střední vzdálenost mezi ním a Impozem dosahovala necelý jeden milion kilometrů. Už po půlhodině přišlo hlášení, že se všechny tři sondy dostaly na povrch planety.

Čas plynul. Leyden se svými šesti kolegy vyčkával. První sonda se zavrtila do zledovatělého povrchu planetárního giganta. O něco později dorazily i druhá a třetí sonda. I ty okamžitě zmizely pod povrchem.

„Vyjde to?" zněla němá otázka, která visela ve v/duchu.

Bylo 4. srpna 2326. V tomto okamžiku vyslal Lemy Danger na planetě Eysal nešťastnou střelu na buněčný aktivátor.

Před Tyllem Ley děném vybuchl přístroj, který mu přivezl přítel z

Terranie. Všude kolem explodovaly všechny přístroje, pomoci kterých měla být prováděna gravitační měření.

Ve stejném okamžiku bylo přerušeno spojení se třemi sondami. Kontrolní monitory přestaly ukazovat. Bylo to, jako by obří pěst přetrhla všechna spojení.

Pokus skončil fiaskem.

„Co to bylo?“ ptali se v duchu vědci. Nemohli tušit o akci Lemyho Danglera na Eysalu. Obraceli se k Leydenovi. Ale ani on nedokázal nic říct.

„Pane Leydene, hlase se, pane Leydene...“, ozval se jeho mikrokom.

„Ano, tady jsem. Prosím?“

„Tady Turander. Rád bych vydal rozkaz k evakuaci.“

„Jenom v případě hrozby skutečného nebezpečí. Konec!“

Leyden napjatě zíral na určité místo na stěně.

„Dokázali jsme to s našimi třemi sondami?“ zaslechl za sebou otázku jednoho z kolegů. Na stejnou věc se ptal i on sám. Že by se planeta Herkules útoku sond bránila?

„Počítač je v pořádku?“

Zkontrolovali to. Neutrpěl žádnou škodu. Zaměření a měření vzdálenosti bylo i nadále možné. Tyto přístroje zůstaly nedotčeny.

Leydena to zaskočilo. Ještě jednou obešel zabudované přístroje.

Věřil, že učinil objev.

Všechny přístroje, které pracovaly na bázi 5D, byly do posledního zničeny, ale čtyřdimenzionální přístroje fungovaly perfektně jako předtím.

„Počítač je v pořádku!“ hlásil robot.

K překvapení všech jej však Leyden nepoužil. Napadlo ho něco jiného. Kontroly chtěl provést docela sám. Probudilo se v něm děsivé podezření.

„Prosím, odejděte, pánové!“ řekl. Chtěl co nejrychleji zůstat o samotě, ale volání z planetária mu udělalo čáru přes rozpočet.

Když Leyden o chvíli později letěl v kluzáku ke Zpívající hoře, nepoznal kdo sedí v kluzáku, který právě vylétl z hory.

Ale Sascha Populos ho viděl a proto se otočil tak, aby ho Leyden při míjení nepoznal.

„Pojďte honem! Dějí se tady úděsné věci!“ přivítali ho Mungs, Players a Missol.

Když pak Leyden vstoupil velkou vnitřní branou do mohutného strojového sálu, málem ho ohlušilo hromové dunění agregátů.

Podlaha se mu chvěla pod nohama. Leyden se přikrčil a zasténal. Když se dotkl nejbližšího stroje, schytl energetický výboj, a zároveň uslyšel výkřik, jaký v životě neslyšel. Sklonil se a zasténal. Pak udělal ještě krok a ocitl se v tichu. Prošel jakousi akustickou zábranou.

Ohlédl se na Mungse.

„Kdy ten řev strojů začal?“

Mungs mu to prozradil na minutu přesně. Leyden přikývl. Něco takového čekal. Ve stejný okamžik explodovaly všechny pětidimenzionální přístroje.

„A pak?“

Mungs pokračoval: „Tyhle stroje se rychle ztišily, ale už nepracovaly tak tiše jako dřív. Povídal jsem si o tom s Playersem, zrovna když jsme šli kolem té sochy. Mimochodem, všiml jste si, že jí nesvítí už jenom oči, ale i podstavec? A pokud se nepletu, taky se rychleji otáčí.“

Vyrazili na kontrolu a Leyden mu musel dát za pravdu. Pak se otočil k planetáriu: „Ještě funguje. To je nejdůležitější.“

„Ještě ano,“ mínil Mungs. „Když stroje začaly řvát, najednou se každé jednotlivé slunce rozzářilo, jako by bylo zatíženo na hranici svých možností. Světlo, které dopadalo z kopule dolů, bylo tak oslnivé, že nás oslepilo a měli jsme pocit, že nám puknou hlavy.“

„Ale pak se všechno zase znormalizovalo?“ zeptal se vědce Leyden. Mungs ztěžka oddechoval. „Ano, ale ne ve strojovně. Turander nás poslal dolů. Ani jsme tam nedošli. Ten rámus nás přivolal zpátky do planetária. Sedíme na sudu s prachem, který může každou chvíli vybuchnout! Leydene, vy toho víte víc než jste nám zatím řekl!“

Leyden uhnul s odpovědí. „Pojeďu nahoru a podívám se na planetárium zblízka. Později si znovu promluvíme.“

Nechal se vynést nahoru, prohlédl si planetárium, ale nic nového neobjevil. Nicméně se nemohl zbavit nepříjemného pocitu, že něco přehlédl.

Přerušený rozhovor s Mungsem a Mussollem nepokračoval, protože Leyden spěchal zpátky k počítači.

Zatímco letěl zpátky, po dlouhé době si zase jednou vzpomněl na Faltonovu teorii. Falton býval Arkonidan, který žil před více než šesti tisíci lety. Brzy po jeho smrti upadly všechny jeho teorie a vynálezy v zapomnění, dokud je ve starých databankách neobjevili pozemští badatelé.

Ale v oblasti Impéria byly Faltonovy teorie nadále odmítány. Tyli Leyden byl paličák, a proto se nenechal zastrašit negativními odsudky známých expertů. Dospěl k rozhodnutí, že začne experimentovat.

Pro svůj nápad získal vědeckou posádku EXPLORERU2115, přestože mu to velitel lodi tehdy zakázal.

Falton v jedné své teorii totiž tvrdil, že na základě jistých měření ve volném prostoru je možné zjistit, jestli nějaká vzdálená sluneční soustava má planety nebo ne, a jestli jsou tyto planety obyvatelné! Leydenův kluzák dosedl. Vědec byl překvapen a zaskočen zároveň. Leyden se třemi skoky ocitl u dveří, rozrazil je a objevil u počítače Saschu Populose!

Gravitační expert mu ukázal záda. Že by si nevšiml Leydenova příchodu?

„Populosi!”

Oslovený sebou trhl a obrátil se. „Panebože, vy jste mě ale vylekal!” Leyden si ho přísně měřil.

„Co tady děláte?”

Populos se zašklebil. „Zajímá mě Herkules a jeho vlastnosti! Nebo je snad zakázáno se ve volném čase vědecky činit? Jsem tady, abych si zjistil určité věci, ale nějaký pitomec tu všechno vymazal!”

To jsi byl určitě ty sám, pomyslel si Tyli Leyden zlostně, ale ovládl se. Zlost by mu nebyla k ničemu, protože jak by mohl prokázat, že Sascha Populos úmyslně vymazal uložená data?

„Možná to někdo udělal nechtěně, Populosi. . .”

„Asi ano. . . No, ale vidím, že mě tady nevidíte rád. Najdu si jiný počítač. Tenhle je vám k dispozici!” řekl a zlovlně se ušklíbl.

„Díky,” odpověděl Leyden. Ve tváři se mu nepohnul ani sval. Čekal, dokud Populos neopustí místnost a nevzdálí se. Pak konstatoval, že je celá paměť počítače smazána.

Ted' už mu nebyl k ničemu. Zaklel a vrátil se k rozbitým přístrojům.

„Rozbilo je něco pětidimenzionálního, o tom není pochyb,” řekl nahlas. Pak se otočil k oknu a podíval se na Herkula.

Však já to tvoje tajemství odhalím, pomyslel si a zároveň se pousmál. Saschovi Populosovi nebyly ukradené vědomosti k ničemu, protože mu scházela základní data. Ta byla uložena v počítači astrofyzikálního oddělení.

Jako šéf na Impozu se Leyden musel starat o postup výzkumu všech týmů. Odletěl do Aony a přistál u největší jámy. Archeologové se už

prokopali na dvě stě metrů hluboko.

Letový robot ho snesl na dno jámy. Dole se s ním přátelsky pozdravil profesor Attik.

„Dlouho jste se u nás neukázal, Leydene. Jsem rád, že přicházíte právě teď. Už jsem vás stejně chtěl pozvat, abyste se podíval na výsledky naší práce.“

Archeolog mluvil nadšeně. Kráčel k pracovním robotům, kteří rychle avšak opatrně rychle rozkrývali vrstvu za vrstvou.

„Podívejte se na tohle!“ řekl Attik. Zastavil se a ukázal na osvětlené schody. „Sondovali jsme je doleva i doprava. Každý schod má délku asi tří set metrů! Počet schodů je čtyři sta osm. Materiál, ze kterého jsou vytvořeny, je neznámého druhu. Terkonitová ocel je proti tomu měkká jako máslo.“

Tyli Leyden se pokusil představit si tak velké schodiště. Nedařilo se mu to.

„Aha, támhle už jdou další roboti,“ řekl Attik. „Máte čas podívat se na to zařízení?“

„Na jaké?“

„V hloubce 372 metrů jsme narazili na první zachovalou stavbu.

Odpusťte že přeháním, jedná se jenom o sklepní klenbu. To, co se před 1,3 milionu let nacházelo na povrchu planety, muselo být zničeno vinou nepředstavitelně rozsáhlé katastrofy.“ :

„Časový údaj je přesný, Attiku?“

Vědec zavrtěl hlavou. „Bohužel ne. Museli jsme to odhadovat. Tento materiál,“ ukázal na schodiště, „nedovoluje žádné měření času!“

Leyden se usmál. „Nechcete mi snad tvrdit, že nedokážeme zjistit, jak jsou ty schody staré?“

„Bohužel tomu tak je, jakkoli to zní nepřesvědčivě. Chcete si prohlédnout dům předků?“

Roboti je vzali do náručí a snesli je o čtyř sta schodů níže do hlubiny. Postavili je pod hladkou, lesklou klenbou.

„Podívejte, Leydene,“ řekl Attik. „Vidíte, že se ta stavba skládá ze stejného materiálu jako schody?“

„Co jste zjistili o obyvatelích?“

„Bohužel nic... Všechno odtud vyklidili.“

„Ani prach sutin vám nic neřekl?“

„Ten je mladšího data. Ovšem myslím, že úspěchem je už. jen objevení tohoto sklepa...“

Leyden si sklep prohlížel.

„Když jsme otevřeli vstup, zavanul na nás čerstvý, temperovaný vzduch!“

Leyden tuto informaci málem přeslechl. O několik vteřin později si uvědomil význam těchto slov. „Strojovna tady ještě pracuje?“

„Pracuje znovu, Leydene! Znovu! Bylo nás osm. Stáli jsme před branou do tohoto sklepení a marně se ji pokoušeli otevřít. Vtom se zachvěla země... Ne, opravdu, žádné halucinace to nebyly! Nejdříve přišly otřesy...“

„Víte v kolik hodin to bylo, Attiku?“

„Náhodou ano. Zajímá vás to?“ řekl profesor a udal požadovaný čas. Ve stejném okamžiku nahoře vybuchly pětidimenzionální přístroje...

„Vy mi nevěříte, Leydene?“

„Ale ano... Našli jste zdejší strojovnu?“

„Ne, Leydene. Nenašli. Sklepení je dlouhé pět tisíc metrů...“

„Jakže?“

„Čtverec, Leydene! Pět kilometrů krát pět kilometrů půdorys, při stále výšce osmi metrů dvaceti bez sebemenších stop prachu.“

J

Leydenovy úvahy se pohybovaly jiným směrem. Při takové rozlehlosti sklepení musela určitá část ležet prakticky pod strojovnou Zpívající hory. Vtom si uvědomil, že Attik a jeho kolegové opravdu neměli halucinace, když se jim zachvěla země pod nohama to bylo vinou agregátů strojovny ve Zpívající hoře! Jejich vibrace byly cítit až sem!

„Leydene, co je to s vámi? Najednou jste hrozně bledý!“

Tyli Leyden nedokázal nic říct.

Zatím ještě nic netušil o gravitačně energetické úderné frontě, která se šířila od Eysalu do Galaxie. Věděl pouze, že se tým pomocí tří sond pokoušel proniknout do centra Herkula.

Jako fyzik si neuměl představit, že by takové reakce mohly být vyvolány průnikem tří maličkých sond... Fyzikální zákony nic takového nedovolovaly, ale přesto se to stalo!

„Není mi dobře,“ tlumeně poznamenal Leyden. „Mohl by mě některý z robotů vynést nahoru?“

Neviděl nic ze schodiště. Když ho robot vynášel, nesledoval vykopávky byl hluboce ponořen do vlastních úvah a toužil jen a jen po své pracovně.

Jakmile do ní dorazil, vyhledal diagram, na kterém bylo zaznamenáno putující těžiště Herkula. Hledal dlouho než pochopil, že

mu i tenhle záznam byl ukraden.

Zloděje znal: Sascha Populos.

Leyden tudíž opustil pracovnu a odebral se do druhého patra, kde se shromáždili experti na gravitaci.

Zaklepal na Populosovy dveře.

„Dále!“ zvolal Populos, ale když spatřil příchozího, strnul. Tiše ale ostře se zeptal: „Ano?“

Leyden se posadil. „Neruším při práci?“

Populos se zešířila zašklebil.

„Jako šéf nerušíte nikdy!“

„Nepřišel jsem jako šéf, Populosi, ale abych vás varoval. Obávám se, že mě dost dobře neznáte.“

„Co to znamená? Proč mě varujete? Před čím, Leydene? Proč mi to neřeknete přímo? Mám rád upřímnost!“

Leyden vstal. „Rozumíme si i beze slov, Populosi. Vezměte si to k srdci.“

Pak vstal a opustil místnost, takže nemohl slyšet Populosův dovětek a jeho smích: „Budeš zpátky na Zemi dřív než se naděješ, frajere!“

Tyli Leyden nikomu příliš nedůvěřoval. V rámci svého týmu vyřizoval záležitosti tak, aby se nemusel na nikoho příliš spoléhat. Nyní už hodinu čekal v malé hyperspojové centrále. Na ráno byla ohlášena důležitá zpráva z centrály USO. Hodiny však ukazovaly už 14.45 hodin a hlášení stále nepřicházelo.

Leyden znuřeně zíral na vlnový oscilograf, který čistě předával hyperspojovou amplitudu. Předklonil se. „Pojďte sem! Podívejte se na to!“ volal na službu konajícího spojaře.

Oba dva pak nespustili zrak z nazelenale zářícího oscilografu. Vlnění se na vteřinu udrželo a pak se roztrhalo. Ted' to vypadalo, že snad ani neexistuje. Stalo se to několikrát po sobě.

Hned nato přišla ohlášená zpráva z USO. Důvod zpoždění byl udán hned na začátku zprávy. Tyli Leyden poprvé zaslechl slovo „kovobylinky“. Nevěřičně zabručel, když uslyšel, že rozežirají i tvrdý terkonit.

Najednou to s ním trhlo. Ve zprávě bylo uvedeno datum 4. srpna, a znovu v souvislosti s planetou Eysal. Hovořilo se v ní o gravitačněenergetickém nárazovém generátoru, který 4. srpna vyslal neuvěřitelně silný gravitační impuls. Leydenovi paradoxně spadl kámen ze srdce. Ted' už věděl, že to nebyl on a jeho druzi, kdo pomocí tří sond vyvolal nepochopitelné jevy.

Hlášení nedovolovalo žádné otázky.

„Všechna velení lhostejno ke kterému svazku patří jsou tímto vyzývána, aby okamžitě hlásila všechny gravitační nárazy. Z dosavadních informací vyplývá, že ve stejném okamžiku byly všechny strukturální zaměřovače vyřazeny z provozu. Existuje však odůvodněná domněnka, že explorerské lodě uskutečnily důležitá měření. Všechny podezřelé záznamy ze 4. srpna hlaste hlavnímu stanu!”

„Jsou z toho pěkně vedle!” konstatoval hyperspojový specialista. Tyli Ley den přitakal. Na kovobytky mezitím už zapomněl. Zamýšleně opustil spojovou centrálu. Rád by toho o agregátu na Eysalu věděl mnohem víc... Náhle se zastavil.

Co se stalo krátce předtím, než přišla zpráva z USO? Celé vysílání šlo přes pátou dimenzi. Nikdo dosud neznal rušení v hyperprostoru, ale impulzní obraz byl zřetelně rušen.

Rychle zavolal minikomem Gastona Robeta. „Přijďte ke spojové centrále, prosím. Konec.”

Robet se nacházel ve Zpívající hoře. Kybernetici ho požádali o pomoc. Mluvili o rušivých impulszech, které podle jejich názoru pocházely z jediného zdroje.

„Rušení v hypervysílače,” zopakoval po Leydenovi. Pokyvoval hlavou a podíval se na spojaře: „Jeho charakter jste rozpoznal?”

„Ne. Něco takového jsem přitom neviděl poprvé.”

„Velký Bože!” zaúpěl Leyden. „Kdy už jste viděl něco takového?” Hyperspojový expert byl zosobněním klidu. „4. srpna. Tehdy to bylo velice silné.”

„A stejné?”

„Ano.”

Leyden si přisedl: „Rychle! Na společnou vlnu Explorerů! Zeptáme se, co pozorovaly. Máte zaznamenán čas?”

Spojař přikývl a uposlechl.

Zanedlouho se hlásily průzkumné lodě, vzdálené více než deset tisíc světelných let. Tři z nich nic nezpозorovaly, ale čtyři hlásily stejné hyperspojové rušení.

„Spojte nás s jejich gravoodděleními!” požádal Leyden.

Musel chvíli počkat, ale pak už se ho ze čtyř lodí ptali: „Vy chcete lokalizovat zdroj gravitačního nárazu?”

„Ano, při použití Faltonovy rovnice!” vysvětloval Leyden.

„Falton? Kdo je to?”

Leyden naléhal: „Prosím, dejte mi jednotlivá data! Potřebuji je.“
Poslechli a postupně mu předávali souřadnice svého zaměření. Když se hlásil poslední, Tyli se náhodou otočil a nevěřil vlastním očím: ve dveřích stál Sascha Populos a všechno si zapisoval!

Hlášení skončilo, Populos zvedl hlavu, ušklíbl se a šel.

Teprve když za ním zapadly dveře, Leyden konstatoval: „Měli jsme návštěvu. Populos.“

„Vy ho nemáte rád?“

Leyden uhnul s odpovědí. „Populos rozumí své práci.“

Od dvě hodiny později seděli Robet a Leyden pořád ještě u jednoho 'stolu. Propočítávali ty nejsložitější problémy. Ale výsledek byl více než ubohý! Pokus využít Faltonovu teorii se nezdařil.

I Leyden zničeně zíral na výsledek snažení.

„Skončíme to,“ navrhl Gaston Robet.

„Pojďte se mnou k vysílačce, Robete!“

Cestou se Robet zeptal: „Nechcete mi aspoň prozradit, co máte v úmyslu?“

Leyden se nechal spojit s EXPLOREREM2115, s lodí, ke které patřila převážná většina vědců na Impozu. Ozval s Orff. Byl docela rád, že Ley děna znovu vidí.

Ale Tyli neměl čas na soukromé povídání: „Orffe, mohl byste mi poslat všechny podklady ohledně světelného blesku, který pronásledoval vaši loď při příletu do této soustavy?“

„Jistě, dostanete je okamžitě.“

Několik minut to trvalo, a pak se Orffova tvář znovu objevila na monitoru. „Zapněte naši náhradní vlnu. Co ještě potřebujete? Obstarám vám to. Musím hned mluvit s Terranií a se šéfem materiálního zásobování. Jak s ním vycházíte?“

Vůbec ne!

Leyden to však neřekl nahlas. „Dostanu, co potřebuju,“ konstatoval. Ale už neprozradil, jakými cestíčkami.

„Co dělají vaše výzkumy na Impozu? Už jste z planetária vylákal jeho tajemství?“ chtěl vědět Gus Orff.

„Naopak. Díky za pomoc. Ještě něco?“

„Ne, nic.“

Vypnuli spojení.

„A znovu do práce,“ vyzval Leyden Robeta.

Perry Rhodan sražil čelo. Zase jednou měl na stole hromadu udání

na fyzika Tylla Leydena. Sedmnáct vědců z Imposu si stěžovalo na jeho styl práce. Tyli Leyden údajně sabotoval veškerou vědeckou práci!

Stížnost byla podepsána všemi sedmnácti experty. U spisů bylo přiloženo dobrozdání o každém z nich.

Rhodan četl čtvrtou stížnost na Leydena.

Vzpomínal si, že Leydena osobně jmenoval šéfem výzkumu na Imposu. Kdo mu to poradil? Bohužel nenašel žádný záznam. Proto se rychle spojil s dispečinkem Explorerů.

„Kde se zdržuje EXPLORER2115?”

„V Terranii, pane. Přistál včera v noci. Pozitíří startuje a letí do...”

„Dejte mi velitele lodi!”

Chvilí počkal a pak se na monitoru objevila ostře řezaná tvář plukovníka Thomase Herzoga.

„Herzogu, k vaší posádce patří astronom a fyzik Tyli Leyden. Rád bych věděl, jestli dokáže řídit tým vědců. Mluvte.”

Herzog se soustředil a potom zavrtěl hlavou.

„Leyden... Mohu vědět proč se ptáte, pane?”

„Ne, Herzogu. Chci jenom váš soukromý, nezkreslený názor. Prosím!”

Herzog se napřímil. „Pane, Leyden je poprvé šéfem týmu. Není to velitelský typ. Na první pohled uhýbá před problémy i před disciplínou. Ale zničehonic přijde a postaví člověka před hotovou věc. Tento muž zná všechny cesty, které vedou k cíli. Vždycky jde cestou nejmenšího odporu...”

„Mají jeho závěry hlavu a patu, Herzogu?”

„Těžko říct, pane, ale pokud vím, dokáže do své práce zapojit polovinu vědeckého týmu Explorerů, aniž by kolegové věděli co vlastně dělají a proč.”

Herzog dál vyprávěl o Leydenově slavném pokusu s Faltonovu teorií. „Víte, pane, všichni mu házeli klacky pod nohy, ale dokázal to. S ničím neobtěžoval. Přišel až s výsledkem.

„S dobrým výsledkem?”

„Pane, v tomhle se musím spolehnout na názor svého vědeckého šéfa, a tím je Gus Orff. Ten na Leydění nedá dopustit. Jednou ho označil jako člověka posedlého svou prací, ale navenek to na Leydenovi není znát. Spíše naopak. Vypadá že spí, a ne že pracuje. Ale ve skutečnosti je rychlejší než všichni ostatní dohromady!”

„Dobrá, Herzogu. Mám tady na něj stížnosti, že sabotuje výzkumné

práce na Impozu."

Plukovník Thomas Herzog velmi rezolutně protestoval.

„Herzogu," varoval ho Rhodan, „podepsalo to sedmnáct jeho kolegů!"

„To nemůže být pravda, pane!"

Rhodan přečetl všechna jména. Sascha Populos mezi nimi nebyl.

Velitel Explorera naslouchal se zatajeným dechem.

„Takže co, Herzogu?"

„Pane, něco mi tam nesedí. Za tím bude asi něco docela jiného...

Jsem ale přesvědčen, že Ley den je zase něčemu na stopě a že na něco závažného přijde!"

Rhodan se zatvářil překvapeně.

„Váš názor na Leydena je vskutku neobvykle dobrý."

Herzog odporoval. „To bych netvrdil, pane. Nemohu si odpustit, že jsem ho nesnášel pro jeho povrchní znuděnost a nezájem. Nemohl jsem ho vystát! Až jsem jednoho dne zjistil, že je to pouze skořápka, pod kterou se ukrývá před světem, aby mohl nerušeně pracovat. Proto jsem nyní opatrný. Myslím, že jeho kolegové podlehli klamnému prvnímu dojmu jako já."

„Dobrá, Herzogu. Spoléhám na vás. Tou stížností se už nebudu zabývat. Děkuji vám."

V planetáriu bylo objeveno už sedmé místo, kde chyběla slunce i jejích planety. Místo po nich nebylo černé, ale jako u prvního objevu temně šedé.

„Sedmička je nešťastné číslo," poznamenal kdosi.

„Nesmysl! Šťastné!" odporoval jiný muž. . . Tyli Leyden jim naslouchal jenom na půl ucha. Nechal se snést k zemi a odtud do strojovny. Tady byly zvuky cizích strojů naprosto nesnesitelné. Do strojovny se mohlo jít už jenom ve speciálních odhlučňovacích skafandrech. Každý normální člověk by se v tak hrozném hluku musel zákonitě zbláznit.

Turander mu vyšel v ústřety. Dorozumívali se helmovou vysílačkou.

„Leydene, varuju vás! Nechtě planetu evakuovat, nebo tady každou chvíli vyletíme do vzduchu. Tyhle děsivé agregáty už tři dny pracují na maximum! Lidé mají strach, že se hora zřítí!"

Leyden na to nereagoval.

„Měření ještě nic nového neprokázala?"

„Čert vem tuhle zatracenou práci!" zuřil Turander. „Nemáme jednu jedinou rozumnou hodnotu!"

Leyden se poprvé dozvěděl, co bylo mnoha vědcům už dlouho známo. Bez velkého nadšení si musel vyslechnout Turandera, který říkal: „Jediný, kdo se snažil najít zdroj rušení, byl Populos! Ale ten už to taky vzdal! Robet předstíral že ho to zajímá, a už se o to ani nestará."

Leyden poslední poznámku přeslechl. „Pětidimenzionální variometry pořád ještě blázní?"

„Bláznění není správný výraz. Spíš jako by do přístrojů ně kdo pravidelně bušil! Něco falšuje hodnoty na variometru. Populos tvrdí, že to rušení přichází z hyperprostoru. Ley děné, zapřísahám vás! Nechtě horu evakuovat... My máme strach!"

Ale Tyli Leyden kroutil hlavou. Ani jeden seismograf nezaznamenal jediný otřes půdy!

Mlčky stál proti Turanderovi tváří v tvář v obrovité strojně. Co se to tady děje? ptal se v duchu Leyden. Proč ty stroje tak řadí? Čeho chtějí docílit, nebo čemu chtějí zabránit?

Věřil předkům, kteří tu žili kdysi před více než milionem let. Říkal si, že určitě jednali logicky.

„Tak co? Budete evakuovat?"

„Ne."

Přes helmovou vysílačku bylo zřetelně slyšet, jak Turander lapá po dechu. Přistoupil těsně před Leydena. „Co když sebereme podpisy?" Leyden se zasmál.

Turander zuřil. „Zajímalo by mě, koho máte v Rhodanově štábu, že všechny ty stížnosti na vás háže do koše!" zařval, otočil se a šel pryč. Leyden slyšel cvaknutí když Turander vypnul spojení v helmové vysílačce, a pak měl pocit, že slyší něco jiného... Populosův hlas! Zesílil příjem, aby lépe slyšel...

Populos říkal: „Nutně potřebuju všechny diagramy ohledně planetárního magnetizmu! Nezajímá mě jako to vypadalo před a po zemětřesení. Můžeš mi to obstarat ještě do večera?"

Druhý hlas odpovídal: „Robet začíná být nedůvěřivý. Ale já najdu způsob, jak to vyřešit. Mám jeho poslední propočty. Leyden mu se svou Faltonovou teorií ukázal novou cestu. Velice zajímavou."

Populos řekl: „Přines mi to všechno! Co dělají tvé práce na zdroji rušení? Už jsi objevil, kde to je? Zdroj musí být někde v hoře, podle mě v planetáriu. Ještě pořád tam nemáš přístup?"

Druhý hlas prohlásil: „Konec! Kdo to tam dýchá?"

Populos a jeho kumpán zaslechli Leydenův dech. Leyden rychle

vypnul vysílačku.

Sascha Populos. . . Ten mizera! Pokoušel se ho přehrát a zne-
možnit...

V hlubokém zamyšlení vešel do spojové centrály. Na Impozu byli dva hyperspojovní experti. Oba klečeli před nenahraditelným přístrojem a měli jej zpola demontovaný. Leyden k nim mlčky přistoupil. Jeden zvedl hlavu: „Ano, Leydene, pěkná polízanice! Od včerejšího poledne nemůžeme ani vysílat, ani přijímat. Do přijímačů nám přichází jen salát tónů, a to, co odvysíláme, nedorazí "o hyperprostoru. Kdybychom aspoň věděli, kde je závada!"

Druhý zabručel: „Už tři dny ten přístroj není stoprocentně v pořádku!"

Tato věta pro Leydena znamenala hodně. Okamžitě se otočil a utíkal rozběhl se! On, který se věčně jenom loudal!

Před třemi dny tohle všechno začalo. Před třemi dny bylo 4. srpna!

Byla půlnoc, když si unavení Leyden, Robet a Mussol dopřáli přestávku na odpočinek. Už osm hodin seděli v Leydenově pracovně a bez ustání měřili. Jedno bylo už docela jasné: obří planeta Herkules už neměla původní průměr 2213 000 kilometrů! Herkules se zmenšoval! Ale nejenom to! Herkules ztrácel na hmotnosti!

Hmota, která se ztratila, dosahovala nyní už trojnásobku hmotnosti Impozu!

Leyden si vzal na pomoc kalendář, protože sám sobě moc nevěřil. Kam se ztratil fenomén posunu těžiště Herkula? Dnes byl den, kdy po sedmidenním cyklu mělo znovu dojít k posunu! Ale nic! V tomto ohledu byla obří planeta opět docela normální a obyčejná!

„Já už nemůžu!" záúpěl Robet.

Mussol seděl v křesle a prohlížel si nehty. Tyli Leyden se díval z jednoho na druhého. „Přijďte zase zítra. Dobrou noc!" Pak už jen naslouchal odcházejícím krokům.

Zůstal sám.

Nebyl vyčerpaný. Vstal a zamkl zevnitř. Pak odešel do vedlejší místnosti. Odpoledne tam nechal postavit měřící středisko. Protesty kolegů zůstaly bez odezvy. Většinu přístrojů měli gravitační technici k dispozici. Jenom jediný člověk neprotestoval: Sascha Populos.

Věřil, že Leyden si 'tím ubližuje sám.

Leyden zapnul hlavní spínač. Přístroj za přístrojem se rozbíhaly. Zajištěný strukturální zaměřovač hrozil explozí. Jeho ukazatele se prudce pohybovaly a jenom Tyli Leyden věděl co to znamená,

protože byl právě u toho.

Celá soustava byla znovu zasažena silným gravitačním nárazem!
Leyden málem vykřikl. Herkules náhle znovu ztratil na hmotnosti!
Teď, v tuto chvíli!

„Panebože!“ zasténal Leyden.

Z hlubiny Impozu vycházelo dunění, následované otřesy. Leyden se pokoušel udržet, ale tančící podlaha pod jeho nohama byla rychlejší a odmrštila ho do kouta. Neztrácel vědomí čekal jen kdy se Impoz rozlomí a všechny je vyhodí do volného prostoru.

Rázem nastal klid.

Když se Leyden postavil na nohy, měl dojem, že má halucinaci a že slyší Tajemného z planety Poutník, jak říká: Však vy ještě uvidíte, co vás čeká!

Kdo ho to volal?

„Ley děné...! Ley děné...!“

To byl Turander, který křičel do vysílačky jako šílenec. Turander z gigantické strojovny v hoře.

„Leydene, naposledy...“

Tyli se mu ozval.

„Slyšíte to, Leydene? To je peklo! Úplné peklo! Já odtud mizím! Já...“ Ostatní slova byla přehlušena pekelným řevem strojů. Vypnul Turander spojení, nebo ho to zabilo?

Leyden naprogramoval robota. Jako jediný na Impozu měl právo zadat robotům bojový úkol. Úkolem tohoto robota bylo bránit během Leydenovy nepřítomnosti jeho pracovnu a nepouštět nikoho dovnitř. Když vyšel ven, ještě cítil chvění země. Plastická obydlí se houpala. Všude svítila nouzová světla. Za táborem, kde původně stálo pohoří, už žádné nebylo. Zůstaly z něj jenom hromady puklých skal a jediná osmatisícovka Zpívající hora. Zemětřesení způsobilo zřícení pohoří, ale nedokázalo ublížit vysoké hoře s drahocenným planetáriem!

Leyden rozuměl pohledům, kterými ho okolí prošpikovávalo ze všech stran. Svítili na něj a obkličovali ho. Co chtěli? Chtěli ho přinutit, aby dobrovolně složil funkci? Měl jim vysvětlit, co se to na planetě děje?

V pravé ruce svíral dezintegrátor, v levé těžký hypnotický zářič.

Klidně poznamenal: „Prosím, uvolněte mi cestu, kolegové! Bráňte mi v cestě do Zpívající hory. Nenuťte mě, abych použil násilí.“

Řekl to natolik důrazně, že 'ho poslechli, ale jeden z mužů

ho ihned varoval: „Nechod'te tam, vy blázne! Vždyť i Zpívající hora se každou chvíli zřítí!"

Od .hory se skutečně ozývaly podezřelé, nebezpečně znějící zvuky.

A pak přišlo další zemětřesení.

Bylo desetkrát silnější než ta předcházející. Obloha potemněla a

světla zhasla. Přišla vichřice, kamení se znovu lámalo a tříštilo...

Když to po několika minutách přešlo a Leyden zvedl hlavu, nevěřil vlastním očím.

Zpívající hora ještě pořád stála!

A to ticho!

Nádherné, příjemné, léčivé ticho!

Trhlo to s ním. Ticho? Jak to, že se nechvěla země pod nohama? Už ani trochu?

Rozběhl se k velké bráně, otevřel ji a opatrně nastavil vnější mikrofon helmy.

Stroje zpívaly. Už neřvaly, neduněly, jenom tiše bzučely. Tyli

Leyden začínal pomaličku chápat.

„Ach Bože...," ulevil si. Zemětřesení zničilo obrovité pohoří, ale dutá

skála s planetáriem zůstala nedotčena. Leyden začínal chápat, co

hoře pomohlo k záchraně to ty stroje! Stroje, které běžely více než

milion let! Stroje a jimi vyvíjená energie byly silnější než

zemětřesení.

Jak to?

Jak bylo možné, aby civilizace, která už šíleně dlouho neexistovala, obstála před takovým zemětřesením?

Nedokázal se plně soustředit. Během posledních čtyřiaadvaceti hodin toho prožil příliš mnoho. Rozhodl se, že musí jít do planetária.

Už už vstupoval do kruhu, aby se dal vynést nahoru, ale dříve než do

planetária ho nohy zanesly k soše. Točila se na

vznášejícím se podstavci. Její oči zářily, a stejné zářil i podstavec.

Co to znamenalo?

Co mělo tohle všechno znamenat?

V této chvíli si poprvé řekl, že zklamal. Nenašel odpověď vůbec na

nic... Odlouдал se do planetária, ale sotva do něj vstoupil, uvědomil

si, že v něm na několika místech slabě irizují barevné skvrny.

Vyskytovaly se na místech, kde Leyden a jeho spolupracovníci

postrádali původní hvězdné soustavy! Barevné namísto temně

šedých!

Musel nyní intenzívně myslet na svůj cíl. Paprsek ho zavedl co

možná nejbliže ke skvrně. Prohlížel si ji a po chvíli se snesl dolů. Vyšel z hory a zamířil ke kluzáku. Odletěl ke kolegům a jako bez ducha vystoupil.

Ani si nevšiml, že většina obydlí stojí nakřivo. Viděl kolem sebe diskutující kolegy. Obešel je a teprve mezi otevřenými dveřmi si uvědomil, že je pořád ještě šéfem na Imposu.

Obrátil se a zahleděl se do tváří svých mužů. Viděl v nich strach, ale teď už i nenávisť.

„Pánové," řekl nepřiliš hlasitě. „Měli byste začít s úklidem, a pak pokračujte v činnosti ve Zpívající hoře. Tam je všechno jako dřív. Chovejte se tak, jak se čeká od rozumných bytostí."

Myslel, že tím řekl vše.

Vstoupil do domu a vyšel do patra. Na čtvrtém schodu se zastavil. Ležel tam rozstřílený trup robota. Dveře do pracovny byly otevřené. Leyden tasil zbraně.

Jedním skokem se ocitl uvnitř.

Pod stolem ležel muž a právě se snažil vstát.

Bylo 7.03 hodin.

Tím mužem pod stolem byl gravitační expert Sascha Populos.

V 7.06 Leyden zavolal expedičního lékaře. Sascha Populos spal pod vlivem hypnotického paprsku. Lékař přišel okamžitě. Sklonil se a pak se zeptal: „Kdo ho to tak zmlátil?"

„Já," vysvětloval Leyden. „Odneste ho na ošetrovnu. Postavte k němu dva strážní roboty. Populos je zatčen."

Lékař povolal robota a dal pacienta odnést. Tyli Leyden pak prostudoval papíry, které našel v Populosově kapse. O něco později vyšel do patra, do pracovny gravitačního experta. Ale dlouho se tam nezdržel. Vyšel ven, přeběhl prostranství a vřít se do Populosova obydlí. Narazil tam na shrbeného muže. Ten se vylekal, otočil se a když uviděl Leydena, rychle sahal do kapsy.

Leyden ho chladnokrevně omráčil výstřelem z paralyzátoru. Pak ho překročil a sebral ze země fólii, která tohoto muže zajímala. Nato prostudoval podklady na stole. Našel tam i ukradené diagramy o posunu těžiště Herkula. Sám pro sebe přikývl hlavou.

Znovu zapnul minikom a vyzval expedičního lékaře, Gastona Robeta, Mussola a Playerse, aby ho navštívili. Za okamžik byli u něj. „Podívejte se!" řekl a ukázal na stůl. Players poznával své záznamy a Gaston Robet na ukradených diagramech objevil Populosovo charakteristické písmo.

Když přišel lékař, Leyden mu řekl: „Chovejte se k Milleniu Davisovi jako lékař, ale až do přiletu nejbližší lodi je zatčen. A jako u Populose žádný kontakt s ostatními! Postarají se o ně roboti. Děkuji vám!"

Lékař suše polkl. Chtěl něco říct, ale v Leydenových očích viděl něco jako led, takže raději mlčel a poslechl.

V tu chvíli vyjekl Robet, skloněný nad Populosovými papíry:

„Leydene, jestli jenom polovina Populosových výpočtů souhlasí, pak jeho dosavadní mlčení znamená pokus o vraždu nás všech!"

Leyden přistoupil ke skupince vědců. Přerušil jejich debatu.

„Pánové, klidně si tady stůjte třeba do pozítří, ale jakmile přiletí loď, vrátíte se na Zemi. Anebo jděte ihned pracovat. Jak chcete."

Když odcházel, slyšel sice tiché narážky na svou osobu, ale nevšímal si toho.

V Populosově pracovně našel nejdříve jenom normální podklady, dokud nenarazil na složku s nápisem MOLKEX.

Posádky pozemských lodí už mezitím věděly, co je to molkex speciální, velice odolná vrstva hmoty, kterou vylučovaly kovobylinky. Lodě cizinců nahrazovaly vrstvami molkexu energetické ochranné štíty. Molkex byl mnohem odolnější.

Ale Tyli Leyden v tu dobu toho věděl o molkexu jen málo. Písmo, na které se díval, mu bylo cizí. Postupně se začítal do složky...

A přišlo další zemětřesení.

Země se zvedala a z jejích útrob vycházel přímo pekelný řev!

Následkem lokálního propadu se domy expedice ocitly v hluboké proláklíně. Pomyšlení na možnost, že je tam zasype kamení a suť, vyhnalo muže ven. I Leydena s Robetem.

A v téže chvíli se před nimi rozevírala země. Přímě před nimi.

Vypadalo to, že Impoz puká.

Robeta to odhodilo. Viděl Leydenovu nataženou paži. Ukazoval na Zpívající horu. Robet nechápal co chce vidět, ale pak ho uslyšel:

„Osmitisícovka vydržela! S tou nic nepohne!"

A znovu nastal klid.

A

Muži okamžitě začali přemísťovat vybavení a přístroje do Zpívající hory. Jako tonoucí, který se stébly chytá, věřili Leydenovi, že se Zpívající hoře nic nestane.

Ve 14 hodin 39 minut byli všichni v bezpečí za zavřenými vraty

hory. Leyden pak řídil práce na přemísťování jednotlivých laboratoří, které sem byly přineseny a přivezeny z původního tábora. Nahoře v planetáriu došlo k další změně. Na sedmi místech už nesvítily barevné irizující skvrny. Astronomové mluvili o děsivé záři, která z těchto míst vycházela.

I vzhled sochy se změnil socha i podstavec teď narudle zářily.

Podstavec se točil nápadně pomaleji než předtím.

„Co se to tady děje?“

To nikdo nevěděl.

Náhle se ozval jeden ze spojařů: „Pane, hypervysílačka už zase funguje! Rušení přicházelo z hyperprostoru. Ale od chvíle, kdy vysílačka pracuje, přichází ještě další, stále rušení. Vidíte?“

Leyden se zahleděl na oscilograf a pak na sochu.

Něco ho napadlo.

„Pánové, ta socha vyzařuje hyperimpulzy. Pokusíme se je rozluštit!“

Nevšímal si toho, jak se na něj dívali. Mnozí na něj zírali s vytřeštěnýmýma očima.

Spěchal za gravitačními specialisty. Ti už naplno pracovali. Dva fyzici se ze všech sil snažili nahradit zatčeného Populose. Leyden se jich právě chtěl na něco zeptat, když k němu přistoupil Players a cosi mu zašeptal do ucha. Oba pak šli do kouta, který sloužil jako velín.

„Leydene, podívejte se na tohle!“ vyzval ho Robet a podal mu blok, popsaný rovnicemi. Sepsal je Populos.

„Našel jste v nich chybu, Robete? Kde?“

Robet ukázal na určité místo.

„Díky!“ řekl Leyden, sebral blok a spěchal pryč. „Budu u velkého počítače.“

O pár minut později se ohlásil minikomem. „Mussole, přijďte sem s interkomem!“

Pak se ani nepodíval, jak Mussol vedle něj staví vysílačku. Leyden se dostal na stopu neuvěřitelnému procesu a vděčil za to chybě v Populosových záznamech. Populos se nepřepočítal, ale udělal v jednom místě logickou chybu a použil pak nesprávnou rovnici. Podle Populosových propočtů hrozilo zřícení všech sedmnácti měsíců do Herkula! K této katastrofě mělo dojít za pět dní.

A tohle jim všem zamlčel! Správně to měl hlásit!

Leyden náhle zbledl.

Obří planeta Herkules byla užírána zevnitř! Proto tak velká ztráta hmotnosti!

„Leydene, chtějí s vámi mluvit astrofyzici," zvolal Mussol.

Trhlo to s ním a otočil se.

„Leydene, i na ostatních měsících vládnou nestabilní poměry. Žádný z nich nebyl ušetřen zemětřesení!"

„Lokalizovali jste zdroj? Je na Herkulu?"

„Bohužel ne. Výchozí bod není znám, přestože podezříváme právě Herkula. Ale důkazy nemáme žádné."

Leyden zvedl hlavu a zahleděl se na planetárium. Pořád si

říkal, že se to všechno děje kvůli něčemu. Ze to zemětřesení někdo vyvolal záměrně. Ale proč?

Díval se na sedm zářivých míst, když všechna mírně pohasla, aby znovu nabrala na intenzitě. A zase... A znovu!

Podíval se na hodinky. Cyklus trval...

69 vteřin!

Dostal se o krok dál. Také socha se otočila jednou za 69 vteřin, což znamenalo, že je v nějakém spojení s planetáriem.

Leyden dumal. Tohle bylo nebezpečí... Hrozba, před kterou nebylo úniku. . . Nebyla to náhodou přesně ta hrozba, před kterou uprchl i Tajemný z planety Poutník?

Zamrazilo ho.

Vtom mu na rameno poklepal Mungs.

„Ano, Mungsi?"

„Leydene, na sedmi místech tu scházejí hvězdy, které venku v Mléčné dráze existují. Ale nyní jsou v planetáriu hvězdy, které ve skutečnosti neexistují! A co je nejhroznější tato soustava je výchozím nebo konečným bodem mizení hvězd!"

Leyden pokrčil rameny. Tohle už tušil. Uprchlá snad Všebytost z Poutníka před příšerou, která dokázala ničit souhvězdí jako fouknutím do hromádky prachu na dlani?

Muži ve Zpívající hoře měli plné ruce práce, kterou jim nařídil Leyden. Tyli Leyden se před chvílí vrátil do hory. Byl venku s několika roboty a s přístroji kvůli dalšímu měření.

Venku zuřilo skutečné peklo. Když vyšli, viděli krajinu, neustále otrásanou zemětřesením. Jenom Zpívající hora držela jako nedobytná pevnost.

„Tady v hoře musejí být přístroje, které už dávno poznaly, co nás čeká. Prvním znakem byl řev strojů. Stroje už v té době musely vyvíjet energii, potřebnou k ochraně před zemětřesením."

Herkules neustále ztrácel na hmotnosti To však Leydena ani tolik nezajímalo. Soustředil se na vnitřní planetu v Herkulu vi. Chtěl vědět jak je asi velká, ale to byla složitá a těžká práce, vycházející z odhadů. Už chtěl pokusy ukončit, když se jeden z jeho spolupracovníků ulekl, vykřikl a ukázal na Herkula. Zledovatělá vrstva metanu na několika místech pukala. Do prostoru vyprchala spoutaná energie připomínalo to sluneční protuberance. „To je jako ten světelný blesk!“ zasténal Leyden a nespouštěl přitom oči z přístrojů. „Konečně! Tenhle náš vzlet z hory tedy měl nějaký smysl!“

Protuberance rychle zhasly. Herkules už zase vypadal jako předtím. Tyli Leyden přikývl. Obří planeta vydala část svého tajemství. Světelný záblesk, který svého času vylétl z hyperprostoru a oslnil Explorer2115, už nebyl záhadou. Ukázalo se, že je to energie, i když se podle všeho jednalo o dosud nevídanou sílu, jakou v přírodě žádný zdroj nevyvinul.

Když se vrátil do hory, rozdal lidem další úkoly.

„K čertu, jaký to má všechno smysl?“ zlobil se šéf týmu matematiků. Tyli Leyden si však nedal hledět do karet. Neřekl jim, že uvnitř Herkula musí existovat něco, co planetu užírá zevnitř. Chránil je. Však se to měli včas dozvědět.

Co to bylo, co tam uvnitř žilo? A proč se to aktivovalo právě teď?

„Mám to! Mám to!“

Takhle Leydena ještě neslyšeli křičet.

Přibíhali k němu ze všech stran. Ale mlčel. Jaký smysl by to mělo, kdyby jim jmenoval datum 4. srpna?

Ta věc v Herkulovi byla aktivována gravitačně energetickou nárazovou frontou ze 4. srpna 2326. Raději rychle nakrmil počítač daty a vyčkával. Uvelebil se v křesle a čekal.

„Leyden zešílel,“ vrčel jeden ze dvou spojařů u hypervysílačky.

„Rád bych věděl, proč nás tady pořád drží, V takovém pekle!“

Druhý muž pokrčil rameny. „Ještě jednou zapnu symbolový transformer. Třeba budeme mít konečně kontakt s tou sochou.“

Oba muži zbystřili a...

Bylo to tady!

Symbolový transformer promluvil!

Supraheterodynamická existence.

Chvilí bylo ticho a pak se ozval stejný kovový hlas: Volání pro všechny strážce! Veškerý život je ohrožen! Voláme život, abychom

ho varovali!

„Rychle přiveď Ley děna! Musí to slyšet!"

Jeden spojař odběhl a přivlekl Leydena, který pak slyšel konec zachyceného překladu: Pomocí přebité zóny 4000 cyginsů se na poslední chvíli podařilo před naší soustavou zastavit existenci. Ale vzdálenost 4000 cyginsů byla příliš krátká. Explosivní přesycení zasáhlo naši soustavu se zničujícími následky. Na rozdíl od našich propočtů došlo k vyprázdnění v našem prostoru. Hyperenergie se vrhly přímo proti nám. Malá část zmizela v hlubinách světelných ostrovů.

Pro všechny strážce!

Existence se znovu probudila. Poznejte cestu, po které k nám přišla a poznejte sedm znamení a jejich význam. Vy tvořte přebitou zónu dřív, než existence vyvstane. Zničte ji, nebo bude zničen všechen život. Pokud bude žít, brzy nebude žádný velký světelný ostrov.

Je to Supraheterodynamická existence!

Nastala pauza a hlášení se opakovalo.

Leyden se napřímil ztěžka jako starý muž. Uvědomoval si, že teď už budou jeho muži vědět... Ale nezdálo se, že by pochopili. Nechtěli chápat, nebo nemohli, protože jim scházela fantazie?

Musel přemýšlet o vysílání, které přicházelo ze sochy. Socha varovala před existencí, která byla schopna zničit celou Mléčnou dráhu! A která už kdysi udeřila! Kdy?

Kolegové ho nechápali. Znovu mu nerozuměli, když je zasypával novými úkoly.

Pak se otočil a řekl to, nač všichni čekali: „Připravit všechny naše vesmírné čluny. Odstartují jakmile dám signál. Poletí co nejvyšší rychlostí ven ze soustavy. Teprve pak přejít do lineárního letu.

Vzdálenost od Herkula nejméně pět světelných let. Pak odvysílat zprávu Rhodanovi. Nejvyšší naléhavost!"

Ozvali se od počítače.

Přinášel první výsledky.

„Nikdo kromě mě se jich ani nedotkne, jasné?" přikázal. Už zase byl v očích ostatních otrokářem, navíc když k počítači podstavil ozbrojeného robota.

Šestkrát mu počítač odmítl službu, ale postupně se propracovával dál. Už věděl co je cygins byl to jiný název pro vzdálenost jednoho světelného roku. Neznámou existenci nazval jako Suprahet a pak dostal nápad.

Postavil se pod planetárium a soustředil své myšlenky. Chtěl vidět Galaxii takovou, jaká byla předtím než Suprahet poprvé zaútočil. Spolu s ním se pak planetárium vznášelo dvacet expertů i s přístroji... 3. ledna 2327 měl Leyden výsledky k dispozici.

„Tak dlouho spal?“ řekl, když odečítal časové údaje. Měl na mysli Suprahet.

Objevil se tu před 1,2 miliónu let. Vynořil se z hlubin vesmíru, aby spolykal tisíce slunečních soustav a aby ohrozil i mateřský svět předků na Impozu. Doslova na poslední chvíli vytvořili zónu, která Suprahet zadržela.

Suprahet nezvládl energetický příjem a „přecpal“ se. Přitom však nevybuchl, ale stabilizoval se na čtyřdimenzionální úrovni. Leyden to všechno pokládal za důležité informace a nepochyboval o nich. Vznesl se do planetária a hledal soustavu Herkula. Viděl tam sedmáct planet, ale Herkules nikde!

Herkules vznikl teprve po zničení Supraheta... A teď se Suprahet aktivoval...

Když o chvíli později stál před pětící mužů, kteří měli odletět ze soustavy, aby informovali Rhodana, řekl: „Poletím s vámi.“ Sotva s vesmírným člunem vylétli ze Zpívající hory, ocitli se rovnou v pekle. Celý planeta byla otřásána a ničena zemětřesením. Herkules se neustále zmenšoval, to už bylo vidět pouhým okem.

Byl sice den, ale slunce nikde neviděli. Schovávalo se jim za mračnem zvířeného prachu.

Všechny palubní přístroje až na strukturální zaměřovač běžely.

Leyden tušil, že od Herkula přicházejí silné gravitační údery, které by malý strukturální zaměřovač zniči

ly

„Honem pryč!“ vyzval mladého pilota a povzbudivě na něj pohlédl. Nevěděl, kolik odvahy těmto mužům dodal, když s nimi nasedl do člunu. Mysleli si totiž, že letí na smrt...

Start se podařil. Kalupův konvertor zaduněl a v mžiku se ocitli pět světelných let daleko od Impozu. Sotva se vynořili z hyperprostoru, Leyden dal odvyšlat krátkou zprávu pro Rhodana, která končila slovy:

- Pokud nás do 4. ledna nevyzvednete, všechna pomoc přijde pozdě! Potom čekali na odpověď, ale gravitační údery byly pořád ještě příliš silné!

„Musíme tomu uletět o dalších pět světelných let!“ přikázal Leyden.

„Co nejrychleji!"

Znovu se vnořili do poloprostoru, ale sotva se vrátili, už zachrchely reproduktory vysílačky. Hlásil se jim jeden z těžkých křižníků USO. „Tady Leyden, šéf výzkumné skupiny na Impozu! Zachytili jste naši větu? Pokud ano, okamžitě ji pošlete Perrymu Rhodanovi.

Naléhavost stupeň jedna!"

Hluboký mužský hlas se zeptal: „Co se to u vás děje?"

Leyden ledově chladně odpověděl: „Zahyne více než sto mužů, pokud budete klást další otázky! Rozuměl jste? Na nic se neptejte a předejte to Rhodanovi!"

Velitel potvrdil příjem a Leyden se chabě pousmál.

„Fajn, pánové, letíme zpátky na Impoz."

Vesmírný člun obrátil a okamžitě zrychlil let.

Leydenovi přitom nešlo z hlavy varování fiktivní Všebytosti z Poutníka. Soustava Herkula byla skutečně nebezpečnou končinou. V duchu si představoval, jak asi mohl Herkules vzniknout.

Uvnitř byl tvořen molkekem pasivní, materiálně stabilní formou Suprahetu. Byl obklopen pláštěm z metanového ledu a během více než milionu let vytvořil centrum nové soustavy...

Náhle byl z těchto myšlenek vytržen.

Pilot ho upozorňoval: „Podívejte, Ley děně! Podívejte se, jak naše osmitisícovka stojí nakřivo! A v tomhle pekle mám přistát?"

Impoz se změnil na kouli sutě.

„Přistaňte před branou!" rozkázal Ley den a když chtěl pilot znovu něco namítnout, jenom po něm šlehl pohledem. Vesmírný člun přistával.

Perry Rhodan měl důležitou radu, když mu bylo hlášeno, že přišlo volání s naléhavostí prvního stupně a že přichází z Impozu. Taký zaznělo Leydenovo jméno.

Rhodan se zarazil. Mezitím si už Leydena pamatoval. Následujícího dne měl k Impozu startovat Explorer, aby zkontroloval situaci, protože hyperspojová stanice Impozu už tři dny mlčela.

„Ruším radu," řekl. „Svolám ji o něco později, pánové."

Za pár minut už seděl v pracovně a poslouchal Leydenovo hlášení. Spolu s ním tam byli i Reginald Bull a další muži.

Všichni pozorně naslouchali: „Vinou gravitačního nárazu z Eysalu došlo k nasycení pasivní hmoty, staré 1,2 milionu let. Aktivace představuje přeměnný proces, během kterého se molkek mění v Suprahet. Tento proces právě probíhá. Nelze říci, kdy skončí.

Varovná zařízení sochy nepodala žádnou informaci o tom, jakým způsobem předci před miliony let vytvořili přebitou či přetíženou zónu, pomocí které Suprahet explodoval. Podle propočtů Faltonovy teorie lze konstatovat, že na Herkulovi neuvízla veškerá molkexová hmota, nýbrž že zbytkové části ulpěly také na jiných planetách. Na těch, které jsme považovali za mateřské planety červounů.

Musíme nyní počítat s tím, že veškerá molkexová hmota, ať je nyní kdekoliv, právě prodělává proces metamorfózy, Zatím není jasné, jestli její množství postačí k utvoření nového Suprahetu.

Následují číselné důkazy..."

Počítač na Měsíci je už vyhodnocoval. Rhodan a jeho přátelé mlčky vyčkávali, až přijdou výsledky. Nikdo se neopovážoval posmívat Leydenově zprávě, natož aby o ní pochybovali. Když pak počítač NATHAN i po hodině čekání ještě pořád mlčel, Rhodan dal raději vyhlásit poplach.

Národy Mléčné dráhy zpozorněly.

Po jedné hodině a sedmnácti minutách se NATHAN ozval. Potvrdil Leydenovy domněnky. Souhlasil s Leydenovým návrhem, aby sluneční soustava EX2115485 byla zlikvidována!

Bully to okomentoval: „Teda malichernej zrovna není, ten pan Leyden!"

Rhodan přikývl. „Zdá se, že všechny naše gravitační bomby najdou použití."

„Cože? Ty chceš nasadit všechny gravitační bomby, Perry?

Panebože, to přece nemůžeš myslet vážně?"

„Vyženeme čerta ďáblem! Vytvoříme přetíženou zónu, stejně jako předci před milionem let! Tak, jak správně radí Leyden."

„Ale co když tím zničíme část Galaxie, Perry? Mám z toho strach.

Mám strach, že vyvoláme katastrofu, kterou neudržíme pod kontrolou!"

Rhodan klidně opáčil: „Chceš přihlížet jak pokračuje transformační proces v celé Galaxii, a posléze se pozdravíš se Suprahetem? Co potom? Nejsme tak daleko jako byli předci. Nevíme jak to před milionem let bylo. Připomínám ti jenom jednu maličkost: Leyden byl do planetária na Impozu zamilován až po uši a teď nám radí, abychom je zlikvidovali společně s celým okolím!"

Ohlásila se centrála z Terranie.

„Pane, dostáváme zprávy z Eastside. Podle nich loď, chráněná molkexovou vrstvou, prchá v nastalém zmatku do vesmíru, ale praskají tam jako mýdlové bubliny!"

„Z jaké příčiny?" chtěl vědět Rhodan.

„To se zatím neví, pane. Naši velitelé si to ještě nedokáží vysvětlit." Když se centrála odmlčela, Rhodan se rozhlédl.

„Takže? Máme si to vysvětlit jako bod pro nás, anebo za tím vězí nová čertovina?"

„Podle mě se toho v naší Galaxii mele na moje gusto až moc," zabručel Bully. „Kovobylinky, červouni, molkex, kterej ožívá. ... A teď přijdeme ještě my a naše gravitační bomby! Panebože, není toho najednou nějak moc?"

„Nepřáli jsme si to," věčně konstatoval Rhodan. „Ale musíme se s tím porvat."

„Co výzkumné komando na Impozu?" zeptal se Atlan.

Rhodan několikrát přešel po místnosti, pak se otočil k oknu a řekl:

„Za dvě hodiny na Impozu přistanou křižníky střední třídy LHASA a TRÓJA a vezmou vědce na palubu. My poletíme s ERICEM MANOLIM. Při této akci budeme mít příležitost podívat se na Leydena zblízka. Myslím, že mu musíme být za mnohé vděční. A ještě něco, Bully," dodal. „Zaříd', abychom měli na palubě všechny zásoby gravitačních bomb, a můžeš nechat naložit i nějaké arkonské!"

Zpívající hora se znovu proměnila v peklo. Ovládl ji řev strojů a silné vibrace. Leyden hned po přistání zjišťoval nemalý rozsah škod. Především vesmírné čluny byly většinou rozbité.

Jen tak ze zvyku zapnul náramkový dozimetr a s překvapením zjišťoval, že nezaměřuje naprosto žádné záření. Pomocí helmové vysílačky oznámil všem svým lidem, že ve strojovně budou v bezpečí. Sám nevěděl proč to říká, snad díky intuici.

Museli minout agregáty, jejichž plášť zářivě svítil. Bylo nepochopitelné, proč se neroztavil. Ale pláště vyzařovaly jenom studené světlo!

Zvláštní, pomyslel si a spěchal za ostatními. O svém pozorování nikomu nic neřekl.

Zatímco stoupal v energetickém poli nahoru do planetária, na vlastní kůži pocítil jak se hora chvěje a přímo dole pod ním pukla skála.

Do planetária se dostal jako poslední.

Clony v helmách se automaticky aktivovaly. Z umělé Mléčné dráhy

planetária zářilo sedm silných rudých paprsků, které svému okolí propůjčovaly tajemný vzhled!

Leydena okamžitě obklopil dav shromážděných.

„Pánové," vysvětloval. „Terrania obdržela moje nouzové volání a odpověděla na ně. Teď počkáme, až si pro nás přiletí."

Nikdo nebyl spokojen. Přítomní divoce gestikulovali, debatovali, překřikovali se, až si někdo znovu vzpomněl na Leydena. Když mu chtěli položit další otázky, nemohli ho najít. A když ho konečně našli v koutě planetária, nevěřili vlastním očím.

Tyli Leyden v klidu snídal!

Po křižníku TRÓJA opustil Impoz i křižník LHASA. Zatímco i poslední vědci uprchli na širokou rampu záchranných lodí, třetí měsíc Herkula se zachvíval dalším zemětřesením.

LHASA opustila soustavu s maximálním zrychlením, a každou vteřinou se vzdalovala od soustavy.

Jenom jeden z vědců ji opouštěl nerad: Tyli Leyden.

Musel myslet na zázračné planetárium a na všechno kolem něj. Na stroje, které fungovaly miliony let jako strážci všeho kolem. Myslel i na přeměňující se mollex.

Leyden vstoupil do velínu LHASY ve chvíli, kdy na velké panoramatické obrazovce křižníku vplula planeta Herkules do mezihvězdné tmy. Podle poznámek důstojníků poznal, že se chystají vlétnout do meziprostoru.

Představil se veliteli lodi. Ten na mladého muže překvapeně pohlédl.

„Cože? Tak vy jste Leyden? Kolegové o vás nemluvili moc hezky.

Mí muži a já jsme v tom pekle byli jenom chvílku, ale musím vám říct, že to byla hrůza, která nám vystačí na dalších deset let. Co vás přinutilo vydržet tak dlouho na Impozu? Vy jste objevitelem planetária, že?"

„Ano," odpověděl Leyden. „Mohu mluvit se šéfem?"

Velitel zalpal po dechu.

„Máte na mysli Perryho Rhodana?"

„Jistě, Rhodana," ledabyle opáčil Leyden, jako by mu na spojení nijak nezáleželo. Velitel podle toho zareagoval. Odmítl.

Leyden se jen zeptal: „Smím použít palubní počítač?"

Na válečných lodích vládly jiné poměry než mezi vědci.

„Co potřebujete?" divil se velitel.

Leyden vzdychl, ale v té chvíli se ozval hyperkom. Perry Rhodan chtěl mluvit s Tyllem Leydénem.

Velitel zalpal po dechu a ihned splnil rozkaz. Na Leydena se hned díval docela jinýma očima.

Na monitoru se objevila Rhodanova tvář.

„Takže vy jste Leyden? Rád vás poznávám. Slyší mě i ve litcl LHASY? Aha, vidím ho. To nám všechno zjednodušuje.

LHASA nám poletí v ústrety a vy, Leydene, pak přestoupíte na palubu ERICA MANOLIHO. Budu tam na vás čekat. Takže se uvidíme za chvíli."

Leyden nemusel říct ani slovo.

„No dobře," zabručel velitel lodi. „Můžete použít palubní počítač."

Perry Rhodan musel celých deset minut čekat, než Tyli Leyden konečně přestoupil na palubu jeho lodi. V jeho kajutě byli Bully s Atlanem. Bully bubnoval prsty o stolní desku. „Ten tvůj Leyden je ale pěkný kvítko, Perry! Nechal nás klidně deset minut čekat!"

Rhodan byl klidný. „Neposlechneme si nejdříve, proč si dal na čas?"

Když Tyli Leyden konečně vstoupil, neřekl ani slovo, natož aby pozdravil. Zastavil se a řekl: „Pane!" a podíval se na všechny tři.

„Měl jsem problémy s počítačem a musel jsem čekat. Mohu vás požádat, abyste se podívali na výsledek?"

Tyli Leyden se ke každému choval stejně, ať to byl Perry Rhodan nebo poslední mechanik nákladní lodi. Byl přesvědčen, že fólie, kterou Rhodanovi podává, mluví jasnou řečí.

Rhodan jedním pohledem přelétl záznamy a pak je předal Bullymu.

Chvilí počkal a potom řekl: „Musíme varovat všechny lodě a jejich velitele. Teď už chápu, proč se nám v poslední době ztratilo tolik lodí se starými impulzními pohony. Leydene, jak jste na to přišel?"

„Pane, pokusil jsem se alespoň hrubě obsáhnout pětidimenzionální energetická množství, která vyzařoval Herkules. Po

dařilo se mi to a přitom jsem si položil otázku: co se stane na lodích se starými tranzitními pohony? Výsledek máte."

Leyden se odmlčel a Rhodan se i přes vážnost situace musel usmát.

Tranzitní agregáty zákonitě vypověděly službu. Explodovaly stejně jako přístroje na Imposu... O půl hodiny později Leyden odešel z Rhodanovy kajuty.

„Divnej brouk," vrtěl hlavou Bully. „Sotva mluví, ale stejně nás vyprovokoval k přemejšlení... Nějak mi imponuje... Ano, co je?"

Palubní telekom volal Reginalda Bulla.

„Pane, čím více se blížíme k našemu cíli, tím silnější je rušení v hyperprostoru. S bídou se dorozumíme se Zemí a Arkonem. Velmi

špatně."

„Odeslali jste aspoň varování starým tranzitním lodím?"

„Ano, pane a máme potvrzení o příjmu.....Okamžik, prosím, hlásí se nám jedna ze stanic u Eastside. Okamžik... Zpráva zní: Lodě cizinců, které letěly do centra Eastside, najednou všechny mění kurz. Nelze vyloučit podezření, že letí k soustavě Herkules."

Bully chtěl vypnout spojení, když se ohlásil myšob Gucky. Dělal společnost červounu Petříčkovi o několik pater níže.

„Perry," pištěl, „Petříčkovi je zle! Prosí, aby směl přestoupit na starší robotskou loď. Má strach! Bojí se, že přijde o rozum! Pořád mluví o sílících vlivech, strašnejch vizích a o hlasu, kterej ho pořád silněji volá. Perry, musíme ho přeložit na jinou loď, nebo nám tady umře!" Rhodan se tázavě rozhlížel po ostatních. Přikyvovali. „Dobře, prcku! ERIC MANOLI přibrzdí a u jeho boku přistane robotská loď."

„Ale rychle! Petříček už má křeče!"

„Jistě. Dokážeš se s ním ještě dorozumět?"

„Sem tam, Perry. Ty jeho záchvaty přicházejí v intervalech.

Před několika minutama, když se mu ještě nevedlo zle, říkal: Já už to jednou zažil,. ale už nevím, kdy. Rozumíš tomu?" „Ne, ale..., proč chce zrovna na robotskou loď?" „Protože má strach, aby na naší lodi nezavinil explozi..." „Dobrá, jeho robotská loď bude velice rychle k dispozici."

Petříček přestoupil na starý robotský křižník s označením DD0586 a loď se odlepila od MANOLIHO, když pět Exploreru najednou vyhlásilo poplach.

Tyto lodě, vybavené nejlepšími přístroji a vědci, během poslední hodiny pozorovaly, že gravitační nárazy stále více sílí a že lze soudit na blízkou katastrofu neznámého rozsahu.

Krátce nato vstoupil do Rhodanovy kajuty Tyli Leyden a mlčky podávat šéfovi záznam. Rhodan se podíval na fólii a pak se zeptal:

„Cože? Už zítra? Zítra mezi 14. a 18. hodinou standardního času má dojít k transformaci molkexu? Jak to víte, Leydene?"

„Ve Faltonových teoriích najdeme mnoho moudrosti, pane!"

„Dobrá, dobrá, snad se nemýlíte."

„Mohu odejít? Mám práci."

„Ano. Hm..., a kdy ji nebudete mít?"

„Až vyřídíme tenhle případ."

„Dobrá,, v tom případě vás už nechci zdržovat, Leydene."

O několik hodin později se konala závěrečná porada. Perry Rhodan

diskutoval o všech rizikových faktorech. Obrátil se znovu i na Leydena: „Bude stačit síla sedmnácti padesátitisícových gravitačních bomb a několika stotisícových Arkon ských bomb, abychom Herkula vyhodili do hyperprostoru? Nezpůsobíme tím pravý opak a neprobudíme s pomocí tolika energie Supraheta k životu? Nebude pak mít mnohem větší sílu?“

„To nevím, pane,“ odpověděl Leyden. „Nemohla by nám tady znovu pomoci Faltonova teorie?“ „Nemyslím, pane.“ Na Leydenovi bylo vidět, že nerad od

povídá. Neměl rád otázky a nerad mluvil.

Soustava EX21 15485 byla hermeticky uzavřena kulovitými loděmi Impéria. Blokádu tvořilo na 5 000 robotských lodí a asi tři stovky lodí s živou posádkou.

Rovnoměrně rozděleny přistály na všech sedmnácti měsících Herkula a prožívaly inferno zemětřesení. Žádný z velitelů se neopovážil poslat ven byť jediného muže. Všechny možné zálohy robotů byly vyslány do akce. Velitelé jednotlivých lodí zůstávali ve stálém spojení.

Všichni vykládali a umisťovali bomby. Jakmile vyprázdnili hangáry, lodě se vznesly a odlétaly do bezpečí.

Pak v soustavě zůstalo už jenom 5 000 lodí. Všechny byly robotské a všechny se soustředily kolem slunce. Vrchní velení je odepsalo.

Žádná z robotských lodí neměla šanci uniknout.

Roboti obsluhovali zbraňová zařízení automaticky a beze strachu.

Měli slunce v optice a čekali jen na rozkaz, aby na všech 5 000 lodích odpálili gravitační bomby všichni současně.

Výpočty ukázaly, že každá loď odpálí tři salvy a pak se zřítí do slunce.

Jedno jediné vesmírné těleso zůstalo v této soustavě nedotčeno: Herkules. Na jeho povrchu neměla přistát ani jedna bomba.

Ve velínu ERICA MANOLIHO zavládl nervózní neklid. Odpočet už běžel. Lodě se nacházely v bezpečné vzdálenosti od soustavy.

Vteřiny ubíhaly nekonečně pomalu, když přístroje zachytily cizí létající objekty, které směřovaly do soustavy!

Na ERICU MANOLIM je rozpoznali dříve než jinde: „To jsou molkexové lodě cizinců!“

V té chvíli se vedle Rhodana vynořil všudypřítomný Tyli Leyden.

„Pane, nesmíte to přerušit! Molkex se nachází krátce před

transformací..."

„Ale co ti lidé?"

Leyden pokrčil rameny. „Jak chcete, pane. Já měl v úmyslu do budoucna ještě hodněkrát vydatně posnídat. . ." Pak zmizel za počítačem.

Bully položil Perrymu ruku na rameno: „Musíš to nechat běžet, Perry. Kvůli několika molkekovejm lodím nemůžeš riskovat existenci celý Galaxie!"

Najednou se ozvalo hlášení, po němž se Rhodan zachmuřil: Petříčkova robotská loď explodovala a po Petříčkovi nezůstala ani stopa!"

„Sakra," zaklel Bully.

„Je ho škoda," vzdychl si Rhodan. „Každého přítele je škoda." Pohlédl na ostatní. Odpočet měl za tři vteřiny skončit. Zánik sluneční soustavy Herkula už nebylo možné zastavit.

Robot BG087653 pozoroval slunce. První salva.

Druhá.

Třetí.

A pak bylo slunce všude. 5 000 robotských lodí vybuchlo. Vypařily se během zlomku vteřiny.

Zároveň s detonací arkonských bomb na sedmnácti planetách vybuchlo i sedmáct padesátitisícových gravitačních bomb.

Rhodan, Bully a Leyden stáli před přístroji a napjatě sledovali jejich tančící spirály. Před dvěma vteřinami vyvolali zánik soustavy. Tolik energie najednou mělo roztrhnout normální prostor a odmrštit Herkula do hyperprostoru.

Proběhlo to neuvěřitelně rychle. Rozzářený mrak energie vyprodukoval silný světelný záblesk, světelný oblak se nafoukl jako míč a pak najednou pohasl a rozplynul se. Ztrácel na intenzitě. Zbarvil se domodra a působil dokonce uklidňujícím dojmem.

„Tak co, Tylle?" zeptal se Bully. „Zničili jsme sluneční soustavu a s ní i molkek? Anebo jsme vyrobili supersilného Supraheta?"

Leyden se tvářil nevzrušeně jako vždy.

„Na to si musíme počkat, pánové my i všichni ostatní. Chvilí potrvá, než odezní pětidimenzionální otřes. Přirozeně že můžeme být různého mínění ohledně záblesku, který z mračna vyšlehl. Podle mě to byl poslední účinek strážců. Záblesk přišel z Impoz, z agregátů Zpívající hory. To on vytvořil přesycenou zónu. Nikoliv my, ale předci už podruhé zneškodnili Supraheta..."

Ve velínu zavládlo ticho.

Bully se pak přitočil k Rhodanovi: „Perry, ten Leyden je ale hroznej flegmatik, co říkáš?”

Hyperspojení bylo opět nerušené. Přicházely nejrůznější zprávy. Postrádaly se stovky lodí s tranzitními pohony. Otřes prostoru byl znát v okruhu dvaceti tisíc světelných let. Ale mezi všemi těmi špatnými byla i jedna dobrá zpráva.

Jedna pozemská loď našla v mezihvězdném prostoru zcela vyčerpaného Petříčka a vzala ho na palubu. Červoun se tam poměrně rychle zotavil a dal Rhodanovi vyřídit toto: „Ještě nikdy jsem se necítil tak svobodně a dobře jako teď. Spadla ze mě všechna ta nepopsatelná hrůza, ale málem mě to stálo život!”

Rhodan se šťastně usmíval. Bully zářil a Arkonidan se tvářil pobaveně. Každý projevoval radost svým způsobem.

„Kde je Leyden?” zeptal se Bully a rozhlížel se po velínu. „Musel slyšet zprávu od Petříčka. Copak to není nejlepší důkaz, že jsme se zbavili Supraheta? Věřím mu, že...” Odmlčel se. „Tak kde je?”

Rhodan ho dál vyvolat.

Leyden totiž nenápadně opustil velín.

„Ano, pane?” ohlásil se v telekomu.

„Přijďte prosím za námi do velínu!”

„Rád, ale až v klidu posnídám. Moje přestávka končí za třiadvacet minut. Do té doby si musíte počkat.”

Bully lapal po dechu jako mnozí před ním. Perry Rhodan se však usmíval. Věděl, že pro Leydena jsou jeho snídane svaté. ...

Kurt Brand POD OBŘÍ PLANETOU
ROMÁNY SE ŠTĚSTNÝM KONCEM

Edice Perry Rhodan, sv. 164

Z německého originálu Im Banne des Riesenplaneten, vydaného nakladatelstvím Verlagsunion Erich Pabel Arthur Moewig KG v Rastattu roku 1985, přeložil Jaroslav Kuťák.

Vydal jako svou tisící pětistou padesátou pátou publikaci

IŽ, s. r. o., Václavské náměstí 36, Praha 1, roku 1998.

Odpovědný redaktor Josef Frais.

Výtvarný redaktor Jan Přibík.

Vytiskl Mír, a. s., Přátelství 986, Praha 10Uhřetěves. Vydání první.

Tematická skupina 13/34.